

[Maigaard.]

Hvis vi overbevises om, at regeringen har denne planlægningsvilje, er det helt indiskutabelt, at man for at regionplanlægge må have, et administrativt organ, som kan gøre det. Og dette administrative organ må utvivlsomt dække det område, som de tre amter og de to kommuner udgør. Det må utvivlsomt vælges ved direkte valg, og det må have en økonomisk magt bag sig for at kunne styre regionplanlægningen og for at kunne fastsætte tidsfølgen. Det er det, der ligger frem til den meget lidenskabelige diskussion om hovedstadsråd eller storamt.

Jeg synes, at denne diskussion om hovedstadsråd eller storamt på mange måder er en skindebat, for jeg tror, at de to forslag, hvis de blev realiseret, som de ligger, i mangt og meget ville ligne hinanden i det praktiske arbejde.

Jeg synes, det er langt vigtigere, at vi siger: hvis vi skal til at opbygge en ny administration, så skal vi opbygge den rigtigt, så skal vi ikke bindes af gamle kommunalpolitiske og lokaladministrative hensyn, så skal vi prøve at lave en administration efter nutidens krav. Der synes jeg nok man kan sige, at der i Danmark er en ulykkelig tradition for, at folkevalgte, og det gælder ikke mindst i kommunerne og i amterne, blander sig umådelig meget i de rent administrative funktioner. De løber en vældig risiko for at blive administrationens talsmænd over for borgerne, at blive administratorer, i stedet for at tage sig det på, som skulle være deres opgave, nemlig at planlægge, beslutte og kontrollere. Jeg tror derfor, det er afgørende, at vi får bygget et nyt administrativt organ op, at vi interesserer os for, hvor vi placerer politikerne som folk, der planlægger, beslutter og kontrollerer, og hvor vi placerer administrationen, som efter min mening skal varetages enten af professionelle eller af folk selv i udbygget nærdemokrati.

Derfor mener jeg, at vi, uanset hvilken organisationsform vi vælger for et organ, som skal styre en regionplanlægning, må prøve — jeg har med interesse set, hvad hr. Kampmann har gjort i det nye ministerium, der er nemlig noget af det rigtige fremme — at dele op, således at vi får den sektor, som er politisk, den, der planlægger, beslutter og kontrollerer, og den, der er rent administra-

tiv. Vi må prøve at bygge tingene op, sådan at vi kan placere opgaverne dér, hvor de hører hjemme, i den politiske del eller i den administrative del. Det vil sige, at det folkevalgte element, altså politikerne, må sikres en af den øvrige administration uafhængig bistand til at kontrollere. Det er nemlig de folkevalgtes opgave at kontrollere administrationen, ikke at administrere selv. Og det vil sige, at man må prøve at arbejde med. Ved siden af at have et professionelt element må man arbejde med selvstyre vedrørende så mange lokale anliggender som overhovedet muligt, skoler, børnehaver, borgerhuse, og hvad det nu ellers kan være, man må altså prøve at indbygge nærdemokratiet i en nutidig administration. Det vil også sige, at den folkevalgte styring og planlægning tilrettelægges således, at den er i overensstemmelse med den magtstruktur, man tilstræber, eller sagt på en anden måde: hvis et område er en enhed og skal administreres som en enhed, må der også være magt bag denne enhedsvilje.

Jeg synes ikke, at ministerens lovforslag flugter disse intentioner om, hvordan man bygger en administration op. Det er en traditionel administration, man foreslår opbygget. Det er jeg ked af, for det gør, at vi ikke ser med så overvældende begejstring netop på dette administrative standpunkt, som indenrigsministeren har lagt op.

Jeg vil gerne føje til, at hvis man vil have os med til det her, så må man se på, hvordan man bygger en moderne, en nutidig administration op, men det trækker nogle ting med sig, som jeg godt vil pege på. Det trækker nemlig med sig, at hvis man skal lave en administration efter de retningslinjer, jeg har antydnet her, så må der være kommunal balance i det pågældende område, og der er jo på ingen måde kommunal balance i hovedstadsområdet, som omfatter Københavns kommune, som har 600.000 indbyggere, og den mindste kommune, som har 3.000 indbyggere. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi i vore overvejelser — og jeg lægger vægt på, at ministeren ikke regner med, at vi bliver færdige i dette folketingsår — også får arbejdet med Københavns kommunes problemer med ind i billedet. Jeg synes godt, man kan sige, at det arbejde, som man i Københavns kommune for lange tider siden har iværksat med at